

Dr. Vitus Huonder, nový biskup churské diecéze

Vítáme nového biskupa

O svátku Narození Panny Marie, 8. září 2007, byl v klášterní bazilice v Einsiedeln vysvěcen na biskupa pro churskou diecézi Dr. Vitus Huonder, dosavadní generální vikář této diecéze pro Graubünden, Glarus a Lichtenstein.

Vitus Huonder se narodil 21. dubna 1942 v obci Trun (GR), kde strávil část svého dětství. Pak se rodina přestěhovala do Thalwil (ZH). V letech 1958-1963 navštěvoval klášterní gymnasium v Disentis. Filosofické a teologické vzdělání získal v Einsiedeln, Římě a Fribourgu. V roce 1971 byl vysvěcen na kněze.

Během svého dosavadního kněžského života vykonával různé služby: péče o mládež, na několika místech farářem, vyučoval i na teologických fakultách, člen biskupské kapituly, generální vikář).

6. července 2007 Dr. Víta Huondra zvolila churská kapitula (Domherren) za nástupce dosavadního biskupa Amédee Graba. 7. července 2007 papež Benedikt XV. tuto volbu potvrdil vydáním jmenovacího dekretu.

Spoluodpovědnost za svou místní církev potvrzujeme modlitbou za nového biskupa a ochotou ke spolupráci na budování Božího království.

Tělo Kristovo a jeho Krev – duchovní pokrm a nápoj

Svatý farář Arský – Jan Vianney – říkával: „*Nejsme hodni přijímat Tělo Páně, ale potřebujeme ho!*“

Jsem hoden přistoupit ke svatému přijímání nebo už jsem příliš zhřešil? Podíváme-li se na sebe z hlediska naší hříšnosti, nejsme NIKDY hodni přistoupit ke stolu Páně. Přitom z hlediska naší potřeby bychom však měli přijímat co nejčastěji. Jak se k tomu správně postavit?

V nejstarších dobách křesťané považovali účast na mši svaté za své velké privilegium, stejně tak s ní vždy spojené svaté přijímání. Přijímání se nemohli zúčastnit pouze velcí veřejní hříšníci, než byli opět smířeni s Bohem a s církví. Proto se také svaté přijímání donášelo vězněným a nemocným, vždyť v eucharistii vnímali lék „nesmrtelnosti“, lék neduhů duše i těla.

Pocit nehodnosti, který vedl k tomu, že se věřící sice účastnili bohoslužby, ale nepřijímali Tělo Páně, způsobilo především přílišné zdůrazňování Kristova božství v reakci na bludná učení opačného směru. To vedlo tak daleko, že lidé k přijímání raději nechodili vůbec a spokojili se svátostným požehnáním (požehnání vystavenou svátostí oltářní). Proto musel IV. Lateránský koncil nařídit, že křesťané musí přijímat svátost oltářní alespoň jedenkrát v roce, a to v době velikonoční. Z privilegia se stala bohužel povinnost, zatížená strachem.

Dnes se naopak křesťané ocitají v druhém extrému. Mnohdy považují svaté přijímání za tak samozřejmé, že vůbec nezkušují a neřeší svoji připravenost na jeho přijetí. Často jim uniká, co se to vlastně při mši děje a s kým se ve svátosti setkávají. Již svatý biskup Cyprián se hněval na kněze, kteří dávali svaté přijímání hříšníkům, kteří před tím Pána zapřeli a nekonali pokání.

Sv. farář Arský říkával, že sice nejsme nikdy hodni přijímat Tělo Páně, ale nutně ho potřebujeme. Je důležité nepřestat vnímat obojí: svoji nehodnost a vědomí hříšnosti, které by nás mělo vést k pokání, a zároveň nutnost sytit

se Boží láskou a silou, kterou nám Pán ve svátosti oltářní – eucharistii – nabízí.

Svatý Ambrož napsal: „*Jestliže po každé, když se prolévá Kristova Krev, prolévá se na odpuštění hříchů, musím ji vždycky přijímat, protože mi vždycky odpouští hřích. Já, který hřeším, musím stále užívat léku!*“

Všichni jsme nemocní pro svůj hřích, všichni jsme slepí, chromí a hluchí, bezmocní a slabí. Rozdíl je pouze v tom, jak moc si to kdo z nás uvědomuje. Potřebujeme uzdravení! Ale nejsme vydáni napospas silám, které nás odvádějí od Boha a brání nám v životě s ním, nejsme opuštěni. Nejsme vydáni napospas vnitřní prázdnotě a osamělosti, kterou můžeme někdy pocítovat na dně svého srdce; vždyť Ježíš jednou provždy spojil svůj život s naším už svým vtělením! Ve svátosti oltářní, která s vtělením hluboce souvisí, protože v ní se také spojuje Ježíšovo božství s lidstvem, se hříšníkovi nabízí přijetí a odpuštění, bloudícímu světlo, klesajícímu síla na další cestu, opuštěnému přátelství samého Syna Božího a nemocnému uzdravení.

Někdy lidé říkají: „Jak mi může Pán odpouštět stále znovu hřích, které se pořád opakují? Proč prosit za uzdravení, když už jsem prosil tolikrát, a stále hřeším? Jak mě může Ježíš přijmout, když jsem se od něho tolikrát vzdálil?“ Ale na rozdíl od nás Pán Ježíš počítá s tím, že jsme slabí a hříšní. Kdyby nám k odpuštění hříchů a k posvěcení života stačil pouze křest, neustanovil by Ježíš svátost smíření a tolik dalších nepřebných způsobů našeho posvěcování. Kdyby stačilo jedno svaté přijímání, nemuseli bychom tuto svátost přijímat stále znovu. Náš život je totiž neustálý zápas, ve kterém znovu klesáme a povstáváme, hřešíme a je nám odpuštěno, jsme hříchem zraňováni a musíme být stále znovu uzdravováni.

Toto stále znovu nás mnohdy poníží, poněvadž bychom chtěli být svatí a dokonalí snadno a rychle, nebo ještě spíše než být svatí být “v pohodě”, jak se moderně říká. Neexistuje však zralost v instantní podobě, ani lidská, ani

duchovní; snadno a rychle je na skladě jenom hřích a nezralost. Je zajímavé, že nás tolik neponižuje, musíme-li denně jíst a pít, abychom nezemřeli. Přitom i přirozené jídlo a pití je symbolem naší závislosti na Pánu života a smrti. Proč se tedy nestát *radostně závislími* i na daru jeho lásky a odpuštění, uzdravení a osvobození, které můžeme skrze eucharistii denně přijímat? Nebo snad toužíme stát se na Bohu nezávislí?!

(Vybráno z myšlenek Otce Vojtěcha Kodeta: *O Eucharistii – rok vydání 2005*)

OBRÁZEK

Malý velký čin.

Jednou, když jsem byl nováčkem na High School, uviděl jsem kluka z naší třídy, který šel ze školy domů. Jmenoval se Kyle. Vypadalo to, že nese domů všechny své učebnice. Myslel jsem si: "Kdo by odnášel v pátek všechny knížky? Musí to být pěkný trouba!" Já už měl naplánovaný celý víkend: párty a fotbalový zápas s přáteli na zítřejší odpoledne...

Pokrčil jsem rameny a šel dál. Jak tak jdu, uviděl jsem bandu kluků, jak utíkali jeho směrem. Běželi na něj! Vytrhli mu knížky z rukou, podrazili nohy tak, že přistál v blátě. Jeho brýle odlítly a viděl jsem je dopadnout do trávy asi 3 metry od něj. Podíval se na mě a já uviděl ten strašný smutek v jeho očích. Rvalo mi to srdce. Přiběhl jsem mu na pomoc a jak se plazil a hledal brýle, uviděl jsem v jeho očích slzy. Podal jsem mu je a řekl: "Tihle kluci jsou hajzlové, neumí se normálně chovat!" Podíval se na mě a řekl: "Díky!" A na jeho tváři se objevil úsměv. Byl to jeden z těch úsměvů, co projevují skutečnou vděčnost. Pomohl jsem mu sebrat knížky a zeptal se, kde bydlí. Ukázalo se, že nedaleko ode mě.

Ptal jsem se, proč jsem ho nikdy předtím nepotkal. Prý chodil na soukromou školu. (Nikdy dřív bych se nedal dohromady s klukem ze soukromé školy!) Nesl jsem mu pár knížek a celou cestu jsme si povídali. Ukázalo se, že je to přímo kluk. Zeptal jsem se, zda si nechce zítra zahrát fotbal. Prý "jo!"

Celý víkend jsme byli spolu venku a já poznal Kyle víc a oblíbil si ho. I mí přátelé ho vzali. V pondělí ráno tu byl Kyle s hromadou knížek zpátky. Zastavil jsem ho a se smíchem řekl, že bude mít dobré svaly z těch knížek. Jen se smál a polovinu knížek mi naložil. Během čtyř let jsme se stali nejlepšími kamarády. Poslední rok jsme přemýšleli o další škole. Kyle se chtěl stát lékařem a já hodlal využít stipendia na práci kolem fotbalu.

Kyle byl premiantem třídy, a tak si musel připravit proslov na závěrečnou slavnost školy. Zlobil jsem ho, že si zamachruje, ale byl jsem rád, že tam nahore nemusím být já a mluvit. Závěrečný den byl tady. Viděl jsem Kylea, vypadal skvěle! Byl jeden z těch kluků, který dospěl a našel se během let na High School. Zesílil a moc mu slušely brýle. Měl víc děvčat než já, všechny ho milovaly, až jsem někdy žárlil. Dnes byl ten den! Viděl jsem, jak je nervózní z proslovu, tak jsem šel za ním, poplácal ho po zádech a řekl: "Hej, chlape, budeš dobrej!" Podíval se na mě tím vděčným pohledem, usmál se a řekl: "Díky!"

Začátek proslovu měl za sebou, odkašlal si a pokračoval: "Závěr školy je čas, abychom poděkovali všem, kdo nám pomohli přes tyto těžké roky. Rodičům, učitelům, sourozencům, možná trenérovi, ale hlavně přátelům. Jsem tady, abych vám všem, kteří jste něčí přítel, řekl, že být někomu přítelem, to je ten největší dárek, který můžete někomu dát! Řeknu vám příběh..."

Díval jsem se nevěřicně na svého přítele, když začal vyprávět o dni, kdy jsme se poprvé potkali. Plánoval, že se o víkendu zabije. Mluvil o tom, jak si vyklidil školní skříňku, aby jeho máma s tím neměla později starosti, a nesl si věci domů. S vážností se na mě podíval a malinko se usmál: "Díky Bohu jsem potkal přítele. Ten mě zachránil od mého nevyřčeného rozhodnutí...!"

Slyšel jsem to zděšením v davu, když

ten příjemný a populární kluk nám řekl vše o svém nejslabším životním momentu. Viděl jsem jeho mámu a tátu, jak se na mě dívají s vděčností v očích. Dodnes si neuvědomuji hloubku svého činu.

Nikdy nepodceňujte sílu okamžiku. Jedním jediným gestem můžete změnit život člověka. Někdy k lepšímu a taky občas k horšímu. Bůh nás vložil do života toho druhého, abychom někdy zasáhli. Hledejte Boha v lidech okolo sebe!

Z knihy: "Příběhy psané životem"

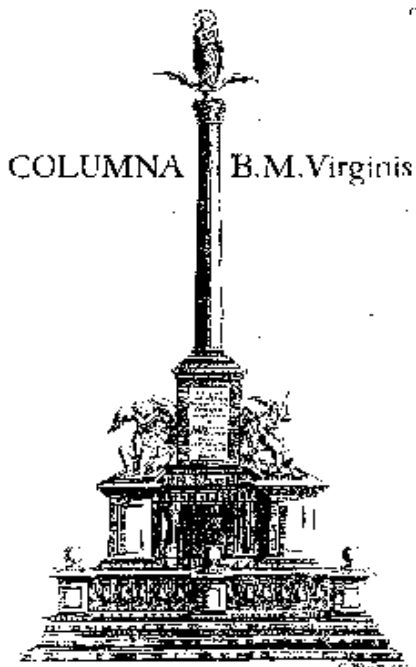
Naše milá **Anička Šmídová** zemřela 14.července 2008 doma v Dietlikonu u svých nejbližších ve věku 102 let. Místní švýcarská farnost se s ní rozloučila 26.7.2008.

Česká katolická misie se s ní rozloučí (podle přání rodiny) při mši svaté v sobotu **20.října 2008 v 18.00** hodin ve Winterthuru – Rosenberg, kaple Panny Marie u kostela St. Ulrich. Po bohoslužbě bude ještě v předsálí farního centra společné posezení a pohoštění. *Všichni krajané*, kteří Aničku znali a měli rádi pro její dobrotu a laskavý úsměv, *jsou zváni!*

Ze srdce jí přejeme, aby se i po celou věčnost šťastně usmívala a radovala v Boží blízkosti v nebeském domově...

CO ZNAMENÁ „OBRÁCENÍ“?

Uznat svoje hříchy, odpouštět druhým, odřící se všeho, co nás spoutává... Zřící se všech model, závislosti a svých falešných představ o Bohu. Obrátit se znamená přijmout Boha za Pána svého života. Dovolit, aby bylo vše tak, jak si přeje ON... Jedině Duch Svatý může osvětit naše srdce, abychom byli schopni poznat Boží vůli a přijmout ji. Jen když se zřekneme svých plánů, můžeme pravdivě říci: „bud' vůle Tvá“! Proto Ježíš říká: „Chce-li kdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, denně ať bere na sebe svůj kříž a následuje mne!“ (Lk 9,23)

Mariánský sloup v Praze – rytina ze 17.století

Legenda pražská

(Vzpomínky Karla Kukala t.č. z Bernu)

Od nepaměti je lidstvo stíháno všemožnými epidemiemi: Tyfus, španělská chřipka, úplavice... A když se nedala přesně stanovit diagnóza, tak to byl zkrátka mor. Zbožní předkové se úpěnlivě modlivali za odvrácení morové rány a když nebezpečí pominulo, tak zase děkovali. K takovým účelům vznikaly „morové sloupy“. Nejinak tomu bývalo v zemích Koruny české.

Po třicetileté válce zůstala v zemi jen asi třetina původního počtu obyvatelstva. V roce 1650 byl v Praze na Staroměstském náměstí postaven jako projev vděčnosti podobný „morový sloup“ se sochou Panny Marie. Za pár století tam přibyl i Mistr Jan Hus. Ti dva se na sebe snášenlivě dívali a nikomu to nevadilo.

Ale ouha! Skončila 1.světová válka a nějaká „moudrá hlava“ vymyslela, že ten mariánský sloup postavili Habsburkové na oslavu vítězství nad reformací v českých zemích. Tato zpráva se rozkřikla mezi lid a po oslavách výročí bitvy na Bílé Hoře 3.listopadu 1918 se dav přemístil na Staroměstské náměstí. Tam už František Sauer (bohém a pijan, velký přítel Haška) zorganizoval žižkovské hasiče, ti zavěsili lana kolem sochy P.Marie a sloupu a za nadšeného jásohu davu byl sloup stržen a barokní dílo nesmírné kulturní hodnoty navždy zničeno. Některé střepy sochy byly pak umístěny v novém kostele P.Marie Vítězné v Praze-Lhotce.

Fr. Sauer zemřel v roce 1946 nebo 1947. Byl jsem tehdy členem kulturní

komise žižkovského magistrátu, která měla Sauerovi – tamějšímu rodákovi – vystrojit pohřeb.

Básník Václav Renč měl nějaké informace o jeho životě a skonu. Ty pak ve vězení v Leopoldově ztvárnil do básně *Legenda pražská*, ovšem v přísné tajnosti. Renč byl i ve vězení velmi plodným básníkem. Spolehliví spolupěvní se jeho díla učili nazpaměť. Já jsem dostal onu Legendu pražskou. Pak byly jeho „papírky“ zazděny. (V roce 1960 byl Renč propuštěn na amnestii. Za Dubčeka jeho básně začalo vydávat nakladatelství Vyšehrad).

Po sametové revoluci se vytvořila v roce 1990 „Společnost pro obnovu mariánského sloupu“. Zatím je hotova kopie sochy P.Marie – ta je umístěna ve dvorku před vchodem do Týnského chrámu – a pískovcový sloup, který je umístěn v zahradě kláštera sester Boro-mejek pod Petřínem. Další kopie sochy byla brzy po 2. světové válce zhotovena v Americe – tzv. P.Maria v exilu – a umístěna v zahradě českého benediktinského kláštera v Lisle u Chicaga. Ta byla po r.1990 také převezena do vlasti a dnes je umístěna v rohu zahrady strahovského kláštera, odkud mateřským pohledem shlíží na celou Prahu.

Doposud však pražský magistrát nevydal povolení ke znovupostavení sloupu na původním místě. Snad některý z příštích magistrátů...V roce 2008 bude tedy smutné výročí 90 let od stržení sloupu!

PODĚKOVÁNÍ z BULHARSKA:

Letošní naši sbírku po poutní mši sv. v Einsiedeln, jsme věnovali na Českou salesiánskou misii v Bulharsku. Vybralo se celkem **970,-ChFr**. Osobně jsem jim tento náš dar předal. Měli velkou radost a posílají své upřímné díky!

NEDĚLNÍ TANEČNÍ KURS pro mládež i dospělé

11 lekcí á 2 hodiny, vždy v neděli
od **15.00** do **17.00** hodin

Pořádá Česká kat. misie Winterthur,
vedou manželé Vlčkoví.

Učí se klasické i moderní tance,
mládež navíc společenskému chování.

První lekce začala 23. září 2007

Farní sál u kostela St. Ulrich,
Seuzacherstrasse 1, Winterthur;

Podrobné informace u manželů
Vlčkových: T: 052-202 96 12,

E-mail: antonin.vlcek@ccivalve.ch

*Česká katolická misie Winterthur
zve všechny krajany a příznivce na
tradiční*

KATEŘINSKOU ZÁBAVU

kteřá se koná v sobotu **17. listopadu
2007**

ve velkém farním sále u kostela
sv. Ulricha, Winterthur-Rosenberg.
Začátek v **19.30 hod.**, otevření sálu
od 19.00 hodin. Vstupné 15,- ChFr.

Hudbou k poslechu i tanci nás bude
provázet DJ Antonín Vlček

*Nápoje a malý bufet připraven,
také tombola.*

Dostatek parkovacích míst u nákupního
centra vedle kostela ZDARMA!

Současně vás zveme na **českou
bohoslužbu** v kapli P.Marie u kostela
od **18.00 hodin**.

Rezervujte si již nyní tento termín.
Těšíme se na vaši návštěvu!

DVĚ INFORMACE z Winterthuru:

Paní **Zdena Truncová** oznámila dopisem z 1.6.2007, že „z důvodů časových a zdravotních“ se vzdává funkce vedení Českého klubu sv. Václava ve Winterthuru a také svého členství v Pastorační radě České misie za oblast Winterthur. Touto cestou jí chci poděkovat za všechno, co během mnoha let pro misii i krajany vykonala!

V Pastorační radě ji nahradí paní Marie Vaňátková, která při volbách byla v počtu získaných hlasů hned za paní Truncovou.

Pan **Smetana Bohumil**, který po mnoho let nezištně vykonával službu **varhaníka**, už téměř půl roku se na českých bohoslužbách neobjevil, aniž by mně cokoliv sdělil o důvodech své nepřítomnosti. Všechny – mě i ostatní účastníky bohoslužeb – to moc mrzí, že **varhany mlčí**. Pokud je však toto jeho rozhodnutí – skončit se službou varhaníka – už trvalé, chci mu také touto cestou upřímně poděkovat za sebe i za celou naši winterthurskou skupinu za tolik let, kdy obětavě a zcela nezištně doprovázel náš zpěv při bohoslužbách. Pokud by ještě své rozhodnutí zvážil a změnil, opět pana Smetanu mezi sebou znovu rádi **přivítáme!**

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49
- Winterthur:** každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela Sv. Ulricha, Rosenberg
- Bern:** každou 1. neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
- Aarau:** každou 3. neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla (u nádraží)
- Luzern:** každou 4. neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela sv. Karla u Karlsbrücke, Spitalstrasse 93
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109. Od **20.00** hod. v kostele *mše sv., po ní do 23.00 hod. přátelské posezení a společenské hry ve velkém sále pod kostelem. Pořádá slovenská misie a všichni mladí i starší, Slováci a Češi jsou zváni.*
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY: v **19,45** hod. mše svatá, po ní modlitba růžence. Italská misie, kostel Dona Bosca - Feldstr. 109, Zürich.
- První pátek** v měsíci mše sv. v **19.30** hod v kapli kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49, Zürich
- Každá poslední neděle v měsíci** – setkání po mši svaté v Zürichu v novém farním klubu asi do 21.30 hod. Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!
- Slovenské mše sv.:** v **Zürichu:** každou neděli v **09.30 hod.** v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Luzernu:** každou **první a třetí** neděli v měsíci v **17.30 hod.** v St.Peters-kapelle
v **Basileji:** každou **druhou a čtvrtou** neděli v měsíci v **18.00 hod.** v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **druhou a čtvrtou** sobotu v měsíci v **17.30 hod.** v kapli Francouzské misie, Rainmattstrasse 20, v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **první** sobotu v měsíci v **16.00 hod.** v kapli sv. Terezie, 14, Avenue Peschier
v **Lausanne:** každou **třetí** sobotu v měsíci v **16.00 hod.** v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, SDB
- Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také (kdo máte computer a internet) na www.slovaci.ch !!**

MIMOŘÁDNÉ AKCE A VYJÍMKY

Svátek SV. VÁCLAVA – hlavního patrona české země si letos připomeneme při bohoslužbách **29.–30.září 2007** (Winterthur a Zürich. V Luzernu už v neděli 23.9.).
Po každé bohoslužbě bude posezení a malé pohoštění ve farních klubech!

VÝZVA: Znovu upozorňuji krajany na **bohoslužby v Ženevě a Lausanne**, že se konají pro Slováky i Čechy. Jsou jen jednou za měsíc; bylo by škoda této možnosti nevyužít, když už tam kněz jede až z Zürichu!!

1.11. – čtvrtek – Slavnost VŠECH SVATÝCH – mše svatá v Zürichu v **19.30** hod. v kryptě kostela Herz-Jesu.
Na naše zemřelé budeme společně vzpomínat na všech místech konání bohoslužeb po celý měsíc listopad.

25.11. – neděle – Slavnost KRISTA KRÁLE – končí církevní rok.

02.12. – 1. NEDĚLE ADVENTNÍ – začíná nový církevní rok a příprava na vánoce.

03. – 07. 12. 2007 Výroční **konference** náboženského střediska v **Římě**. Společně s několika dalšími krajany se jí osobně zúčastníme.

VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi je naplánována na neděli **16. prosince 2007**, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete od **1.12.** u paní Jany Jobové, T:**055-2405222**

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2008** bude jako obvykle ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **13. – 16. března**. *Prosím, poznačte si už teď termín!!!* Obnovu povede **P.Miloslav Fiala**, premonstrát z Prahy, bývalý mluvčí Českomoravské biskupské konference.

KRAJANSKÁ POUŤ DO EINSIEDELN v roce **2008** se bude konat v neděli **25. května** ve **12.30** hod. Účast na pouti přislíbil Otec Michael Josef POJEZDNÝ, opat premonstrátského kláštera v Praze na Strahově. *Prosím, také tento termín si už poznačte do své agendy na příští rok!!!*

